

Les nou pedres

Blanca Bravo

Il·lustracions de Cristina Picazo

1

El petit príncep

—Hola!

Em giro per veure qui m'està parlant. Són les vuit del matí de dilluns i l'últim que vull és posar-me a xerrar amb un desconegut. Tinc deu minuts per arribar a l'escola i entrar abans no tanquin la porta, així que m'he d'apressar perquè encara he de creuar un parell de carrers i travessar el parc de les moreres amb el tronc gruixut.

Com que no li he contestat, ha tornat.

—Hola!

—I tu, qui ets?

La meua veu ha sonat més forta del que volia, però ell m'ha somrigut, potser content perquè li he contestat. Llavors, diu amb un posat molt interessant:

—Jo soc el petit príncep. No m'has conegut?

Aquest paio està pirat. Només em faltava això, ara. El petit príncep! Me'l miro de dalt a baix sense deixar de caminar.

—Tu no ets el petit príncep.

—Per què dius que no ho soc?

—Home, no portes aquella capa vermella, ni una espasa, ni tan sols tens estrelles a les espatlles... Au, va, deixa'm estar, que faig tard.

Continuo caminant sense mirar enrere. El noi que diu que és el petit príncep em segueix i es

torna a posar a la meva alçada. No parla durant uns quants minuts, només camina al meu costat. Passem per davant de la fruiteria de la senyora Rosa, per la flaireta del forn de can Joan, travessem el pas de vianants de l'avinguda i entrem al parc de les moreres amb el tronc gruixut que és just al davant de l'escola. El desconegut segueix amb mi i ja m'està posant nerviós.

—Que no et canses, tu?

Observo que no porta motxilla. No sembla que vagi a estudiar, i ara és hora d'anar a l'escola, perquè deu tenir la meva edat: uns deu anys amunt o avall.

—Estic buscant el meu amic i no el trobo. La primera vegada va ser més fàcil.

Me'l torno a mirar, intrigat. Em fixo que porta una bosseta daurada de roba a la mà. Sembla buida. Una papallona groga vola al seu voltant. És un personatge ben curiós.

—La primera vegada?

—La primera vegada que vaig arribar a aquest planeta vaig anar a parar al desert i

només hi era ell, però aquí... Buf! Això està ple de gent.

M'aturo en sec. Diu que ve d'un altre planeta i parla del desert i d'algú que va trobar? Me'l torno a mirar de fit a fit, tot intentant recordar el llibre on s'explica la història del petit príncep. El vam llegir a l'escola a l'inici de curs. Sí que parlava del desert... Recordo molt bé el dibuix del personatge perquè vam fer un mural. Alguns companys van buscar informació de l'autor, i altres, com jo, vam dibuixar el nen. La senyoreta Anna va posar un «Molt bé» amb tres signes d'exclamació al meu dibuix i això vol dir que el meu dibuix està molt i molt i molt bé. Està clar que jo sé perfectament com és el petit príncep, i aquest noi no ho és.

—A veure... On tens la capa?

—La capa?

Ja m'està cansant. Segur que si la meva amiga Vanessa fos aquí sabria què dir. És molt eixèrrida, la Vanessa, i sempre imagina coses. Cada dia anem junts de camí a l'escola, però aquest

matí s'ha quedat a casa perquè ahir va tenir febre. Ens ho va venir a dir el seu pare al vespre, que estava malalta i no vindria avui al col·legi. Em va demanar que no toqués el timbre com faig cada matí, perquè la deixarien dormir. La Vanessa viu als baixos del meu edifici i té un any més. Ella va a cinquè... Però ja us en parlaré, d'ella, que ara faig tard.

Torno a mirar el nen de cabells rossos que camina al meu costat i, amb ganes de treure-me'l de sobre, li contesto:

—Si no portes capa, no ets el petit príncep.

Faig unes quantes passes més ràpides, però no hi ha manera de perdre'l de vista. Em crida:

—No és la roba el que fa que algú sigui algú!
M'aturo en sec i me'l miro sorprès.

—Què?

—Que tant se val la roba que porti. Soc el petit príncep pel que faig i no pel que vesteixo. A més, si tant coneixes el meu llibre, deus recordar que només surto amb capa una vegada. De fet, a la majoria de dibuixos que va fer

l'aviador porto un conjunt de color verd i una bufanda daurada.

El sol que surt entre les moreres amb fulles acabades de brotar a la primavera il·lumina les seves paraules en el reflex d'una bufanda que, realment, brilla com si fos d'or. Els seus cabells també són daurats i també brillen. Són molt bonics. Fins i tot la papallona groga que l'acompanya brilla.

El noi mira cap al terra, s'ajup i agafa una pedra rodoneta, grisa, amb ratlles blanques. La mira amb molt d'interès i la fica a la bossa daurada que porta a la mà. Ara el petit sac fa una mica de panxa. Jo em giro per assegurar-me que no vinguin cotxes abans de travessar el carrer. No ve ningú, però el semàfor encara té color vermell. Quasi no hi ha nens a l'entrada, perquè ja són a dins. Estan a punt de tancar la porta blava. De seguida que apareix el ninot verd, passo corrents perquè no em tanquin i no em posin un retard.

El senyor Manel, el porter, m'espera amb un somriure.

—Au, va, vinga, Marc! La classe està a punt de començar!

Em giro per acomiadar-me del noi pesat que diu que és el petit príncep, però no hi ha ningú. Miro lluny, més enllà del pas de vianants del semàfor on l’he vist per últim cop, però el carrer està buit. Recorro amb la mirada l’avinguda, però tampoc no el veig. S’ha esfumat! Crec que la son m’ha fet una mala passada. Com riurem amb la Vanessa quan l’hi expliqui!

Corro pel passadís i tot just entro a classe quan la senyoreta Anna està dient que avui farem un control sorpresa de matemàtiques. També és mala sort!